

**ÖLÜ
BEBEKLER
ÜLKESİ**

Ölü Bebekler Ülkesi

Güney Utkun

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak

Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı

Editör: Zeynep Bayrak

Sayfa Tasarımı: Zeynep Bayrak

Kapak Tasarımı: Yunus Karaaslan

Hayat Yayınları: 821

Edebiyat: 141

1. Baskı: İstanbul / Ocak 2026

ISBN: 978-605-151-611-0

Yayıncı Sertifika No: 75092

© 2025 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Baskı: Alioğlu Matbaası

Sertifika No: 45121

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3 Daire: 5

34093 Fındıkzade - Fatih / İstanbul Tel: (212) 613 11 00 | Gsm: (530) 259 80 96

www.hayatyayinlari.com | e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

GÜNEY UTKUN

ÖLÜ
BEBEKLER
ÜLKESİ

“Savaşın izlerinde saklı kalan insanlık.”

GÜNEY UTKUN

17 Nisan 1989 Şanlıurfa'nın Siverek ilçesinde doğdu. İlköğrenimini Siverek Ahmed Arif ilköğretim okulunda, ortaöğrenimini Siverek Mustafa Kemal Anadolu Lisesinde tamamladı. 2007-2011 yıllarında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümünde lisans eğitimini aldı. Aynı üniversitede 2011 yılında tezsiz yüksek lisans yaptı.

2012 yılında Milli Eğitim Bakanlığında Coğrafya öğretmeni olarak göreve başladı. Batman ve Şanlıurfa illerinde 7 yıl süreyle öğretmenlik, 4 yıl süreyle Eğitim Yöneticisi olarak çalıştı. 2023 yılında Şanlıurfa Büyükşehir İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne İl Maarif Müfettişi olarak atandı. 2015 yılında yazdığı ilk eseri olan "Aşk-ı Rana" adlı eseri Hayat Yayınları'ndan ilk baskıyı 20.000 adet yaparak geniş kitlelere ulaştı. Ardından ikinci eseri "Şaire Ayrılık" adlı eseri 2018 yılında yayımlanarak büyük beğeni topladı.

2015 yılından bu yana "Türkiye Yazarlar Birliği" aktif üyesi olup ülkenin çeşitli yerlerinde imza günleri düzenledi. Edebiyat çevrelerinde geniş kitlelere ulaşan Güney UTKUN hâlâ şiir ve roman türlerinde eserler yazmaya devam etmektedir. Evli ve bir çocuk babasıdır.

Filistin'den Türkiye'ye yıllar önce göç etmiş bir ailenin geçmişi, bugün yeniden kanla yazılmaktadır. Annesiz büyüyen genç bir kızın, dedesinden miras kalan şifreli defteri çözmeye çalışırken kendini uluslararası bir istihbarat savaşının tam ortasında bulur. Her harf, her sembol, her koordinat; geçmişin karanlık sırlarını gün yüzüne çıkararak bir anahtardır. Açılan her sır, ağır bir bedelle gelir. Bu bedel, yalnızca genç kızın değil, köklerinden koparılmış bir halkın kaderini belirleyecek kadar büyüktür.

*“Savař bittięinde, kazanan değil;
en az kaybedenler hayatta kalır.”*

- Birinci Bölüm -

Unutulmuş İsimler Defteri

13 Ekim 2027, Çarşamba
Siverek, Şanlıurfa

Sabahın ilk saatleriydi. Gökyüzü, geceyle gündüz arasında sıkışmış solgun bir maviye bürünmüş, doğu ufkunda güneşin utança ışıkları yavaşça yayılmaya başlamıştı. Siverek'in erken saatlerine özgü o serin ve kuru rüzgâr, okul bahçesindeki yaşlı çınarların yapraklarını hışırdatarak ılık ılık esen rüzgârlara ince bir anlam katmıştı. Hava, yeni bir başlangıcın habercisi gibiydi. Çınar ağaçlarının gövdeleri, yılların izini taşıyan kabuklarıyla sabah ışığında daha da belirginleşmişti. Her bir yaprak, rüzgârla dertleşiyordu. Bahçedeki taş yollar, gece boyunca biriken çiğ taneleriyle parlıyor, sabahın serinliğini yansıtan bir ayna gibi duruyordu.

Demir kapının önünde bir an durdu Derin. Nefesini tutup yavaşça içeri adımını attı. Ayakkabılarının taş zemine çarpan sesi, bahçenin sessizliğinde yankılandı; duruşu ve bakışları yıllardır içinde sakladığı karmaşayı dışa vuruyordu. Her adımda kalbindeki düğüm biraz daha sıkılaştı. Bugün onun için sıradan bir gün olmayacaktı. Bugün, yıllardır gölgelerde kalan varlığını gün ışığına çıkarma günüydü. Görünmeyen biri olmaktan çıkmalıydı artık.

Gözleri, bahçede oynayan çocuklara, duvarlardaki solmuş afişlere, sabahın ilk ışıklarıyla parlayan camlara takıldı. Görükleri tanıdık ama bir o kadar da yabancıydı. İlk kez kendini

bu mekânda var etmeye hazır hissediyordu. İçinde bir kıvılcım yanmıştı; belki de görünür olmak, sadece bir adım cesaretle başlıyordu.

Bahçede öğrenciler kümeler hâlinde dağılmıştı; kimi neşeyle gülüşüyor, kimi sınavın ağırlığını kelimelere döküyordu. Sesler birbirine karışıyor, sabahın serinliğinde yankılanarak okulun ıslak duvarlarına çarpıyordu. Derin, bu canlılığın ortasında sükûnetle yürüyordu. Herkesin gizli saklı bir hikâyesi vardı sanki. Kalabalıklar içerisinde bir adı, bir sesi, bir yeri... O, bu sahnenin arka planında silik bir gölge gibiydi. Ne bir kahkahanın parçasıydı ne de bir şikâyetin muhatabı. Sadece usulca geçip giden bir figürandı...

Gözleri, okul binasının koyu maviye çalan duvarlarında gezindi. Duvarlar, yılların yorgunluğunu taşıyordu; çatlaklar ve çizikler zamanın izlerini gizlice anlatıyordu. Pencerelerden sarkan ince perdeler, rüzgârın ince dokunuşuyla kıpır kıpır sallanıyor, içeriden gelen öğretmen sesleri bu sallanışa ritim katıyordu. Her şey göz alabildiğince yerli yerinde, tanıdık ve sıradandı ama Derin için bu sabah, sıradanlığın ötesinde bir anlam taşıyordu. İçinde bir şey kıpırdıyor, görünmezliğin kabuğunu çatlatmak istiyordu.

Sınıfa girdiğinde, köşe başında Mira'yı gördü. Her zamanki yerinde, pencere kenarında susarak oturuyordu. Gözleri kitap sayfalarında geziniyor, ara ara esniyor, yüzünde sakın ancak derin bir ifade saklıyordu. Mira sessizdi ama sessizliği bile dikkat çekiciydi. İnsanlar onunla konuşmak için çaba harcıyor, öğretmenler onun fikirlerine değer veriyordu. Derin, içinden şöyle geçirdi: *'Ben de onun gibi olmalıyım. Ne pahasına olursa olsun fark edilmeliyim. İnsanlar beni önemsemeli.'* Ağzından çıkan ilk cümleyi sınıfın ortasında bağırdı:

“Benim kuzenim tanınmış bir Youtuber.”

Sınıf bir an sükûnete gömüldü. Derin'in sesi, alışılmışın dışında bir özgüvenle yankılanmıştı. Gözler ansızın ona çevrildi;

şaşkınlıkla, merakla, biraz hayranlıkla bakıyordu herkes. O an, Derin'in görünmezliği ufaktan çatlamaya başlamıştı. Bir figüran değil, sahneye çıkan bir karakterdi artık. Sözleri sadece bir duyuru değil, bir meydan okumaydı. "YouTube'da 200 bin takipçisi var" dediğinde, sınıftaki birkaç kişi bakışlarını derinleştirdi. Dijital dünyada bu kadar görünür olmak, okul koridorlarında görünmez olmaktan çok daha etkiliydi.

Sınıfta kısa bir süre durgunluk oldu. Ardından birkaç tanıdık yüz ona döndü. Özellikle arka sıradaki çocuklar ilgilenmişti. Derin'in içi kıpır kıpır oldu. Bu ilgiyi sevmişti. Bu, onun için bir onay gibiydi. Mutluluktan kalbi hızlıca çarpıyordu. Can, arka sıradan kafasını kaldırıp baktı. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "Ciddi misin sen Derin?" dedi. "Vavv! İnanamıyorum! İki yüz bin çok büyük bir rakam. Hangi kanalda yayın yapıyorsunuz?"

Derin bir an şaşkınlıkla duraksadı. Bu yalanı yeterince hazırlamamıştı. Ama geri dönemezdi. Gözlerini kaçırmadan cevap verdi:

"*OyunZamanıTR* diye eski bir kanal. Minecraft videoları çekiyoruz. Kuzenim çok iyi edit yapıyor; hatta geçen hafta iyi bir sponsorla anlaşmışlar. Görünen o ki kuzenim ve ben çok ünlü olacağız."

Can, başını salladı ama gözleri hâlâ şüpheliydi. Derin, onun sorgulayan bakışlarından rahatsız oldu. Ardından sınıfın diğer köşesinden gelen, "Vay be helal olsun. 200 bin takipçi! Çok büyük bir sayı!" sesiyle içi rahatladı. Fazlasıyla dikkat çekmişti ve bu onun için yeterliydi.

Öğle arasında Derin, okulun arka bahçesindeki taş bankta yalnız başına oturuyordu. Gökyüzü artık daha parlaktı, güneş dalların arasından süzülüyor, kuşlar çimenlerin arasında neşeyle ötüyordu. Derin, elinde telefonuyla sahte bir Youtube kanalını inceliyor, kendini bu yalanın içine daha da gömüyordu. İçinde kocaman bir boşluk vardı. Dikkat çekmişti ama bu

ilgi, onun içini doldurmuyordu. Sürekli bir şeyler eksikti. Sanki kendine ve kimliğine o bile yabancıydı.

Tam o anda kalabalığın arasından düşünceli adımlarla Mira yaklaştı. Elinde, köşeleri hafifçe yıpranmış, siyah kaplı, eski bir defter vardı. Derin'in yanına oturduğunda, etraflarındaki dünya bir anlığına durmuştu. Mira'nın bakışlarında yargı yoktu; sadece tuhaf bir merak ve ince bir anlayış parlıyordu. Gözleri, Derin'in içine bakar gibiydi. Görünmeyen katmanlara, söylenmemiş cümlelere, yalnızlıklara...

“Müsaitsen eğer, seninle bir şey konuşmak istiyorum.” dedi Mira. Sesi sabah rüzgârı gibi yumuşak ama taşıdığı anlam keskindi.

Derin, bu beklenmedik yakınlığa şaşırды. Gözlerini kısarak, “Tabii konuşabiliriz. Hayırdır ne oldu Mira?” diye sordu. Sesi biraz titrek ama içtendi.

Mira, elindeki defteri ona uzattı. Derin, defteri eline alıp dikkatle inceledi. Kapakta, altın harflerle yazılmış bir başlık göz kamaştırıyordu: “GERÇEKLER KULÜBÜ.” Defterin sayfaları bomboştu ama sanki her biri ayrı bir sır taşıyordu. Kâğıtların ağırlığı, mürekkeple değil; niyetle ve sözlerle doluydu. Her sayfa bir yüzleşmeye, açıklığa, belki de bir cesarete davet ediyordu.

Derin'in parmakları kapağın üzerinde gezindi. İçinde ansızın bir şeyler kıpırdadı; merakla karışık bir korku, tuhaf bir yalnızlık... Bu kulüp sıradan bir etkinlik gibi görünmüyordu. Bu görünür olmanın ötesinde, gerçek olmanın çağrısıydı. Ürkerek, “Gerçekler Kulübü mü?” diye sordu.

Mira gülümseyip başını salladı:

“Biz kendimize karşı dürüst olmayı öğrenmeye çalışan bir grubuz. Her hafta bir görevimiz oluyor. Bu hafta, söylediğin her yalanı bu deftere yazacaksın. Küçük veya büyük fark etmez. Sonra neden söylediğini düşünmeye çalışacaksın.”

Derin, korkarak deftere baktı. Kalbi hafifçe sıkıştı. Heyecanını geçiştirerek, “Ama ben yalan söylemem ki.” dedi.

Mira gülümsedi. Gülümsemesi yargılayıcı değil, anlayışlıydı:

“Çekinmeden ilk yalanını yazabilirsin. Korkup duygularının arkasına gizlenirsen kaybedersin.”

Derin, defteri aldı. Elinde tutarken sanki içindeki düşünceler ağırlaşıyordu. İlk sayfaya dikkatlice baktı. Kalem eline alıp şöyle yazdı: “*Kuzenim Youtuber değil.*”

Gökyüzü öğle saatlerinde iyice açılmıştı. Güneş, okulun taş duvarlarına altın rengi bir ışık serpiyor, bahçedeki çam ağaçlarının gölgeleri zemine uzun çizgilerle düşüyordu. Derin, elinde Mira'nın verdiği siyah kaplı defterle okulun arka bahçesindeki taş bankta oturuyordu. Deftere bakıyor ama açmaya cesaret edemiyordu. Sanki sayfalar ona bir şey soracakmış gibi ürküyordu.

İçinde garip bir huzursuzluk vardı. Sabah söylediği yalan, kulağında yankılanıyordu:

“Kuzenim Youtuber.”

O an dikkat çekmişti, evet. Gururunu okşayan güzel bir andı belki de. Fakat o ilgi, şimdi yalnızken yerini kocaman bir boşluğa bırakmıştı. İçinde bir şeyler eksilmişti âdeta. Sanki kendisinden bile kaçıyordu.

Durgun bir edayla düşünürken okulun bahçesinde Mira yeniden belirdi. Yavaşça yaklaşıp Derin'in yanına oturdu. Elinde bir kalem vardı. Gözleri deftere değil, Derin'e bakıyordu.

“Yazabildin mi?” diye sordu. Sesi, serin bir esinti gibi yumuşaktı.

Derin, başını iki yana salladı. Sebepsizce, “Yazdım ama sadece bir cümle... Kuzenim Youtuber değil. Hepsi bu kadar Mira...”

Mira elini alınına götürerek gülümsedi. “Peki neden yalan söyledin? Seni bu yalana iten neydi?”

Derin, gözlerini kaçırıp utanarak, “Bilmiyorum Mira. Belki fark edilmek istedim. Belki de kendimi daha ilginç göstermek.”

Mira başını sallayıp Derin’in kolundan tutarak, “İlginç olmak için yalan söylemek kolaydır. Fakat kendini tanımak için dürüst olman gerekir. Biz kulüpte bunu öğreniyoruz.”

Derin merakla dönerek, “Kulüpte başka kimler var? Onları tanıyor muyum?” diye sordu.

Mira bir an sustu. Gözleri uzaklara daldı. “Biz görünmeyenleriz. Sessiz kalanlar, içindekileri anlatamayanlar... Her birimiz farklı bir hikâye taşıyoruz ama ortak noktamız şu; kendimize karşı dürüst olmayı öğrenmek istiyoruz.”

Derin’in içi kıpır kıpır oldu. Bu kulüp, düşündüğünden daha derindi. Sadece bir oyun değil, büyük bir yolculuktu.

“Peki kulübe nasıl katılıyorum? Beni de yanınıza alır mısınız?”

Mira elindeki defteri işaret etti.

“İlk adım zaten atıldı ama ikinci adım daha zor. Yalan söylemeden bir gün geçirebilir misin?”

Derin acı acı yutkundu. Bu basit gibi görünen görev, bir anda gözünde büyüdü. Gün boyunca küçük kaçamaklar, abartmalar, kendini korumak için söylenen küçük cümleler... Hepsi birer yalandı belki de.

“Deneyeceğim Mira, benim için biraz zor olacak ama denemekten başka şansım yok.”

Derin’in sesi kararsız ama umut doluydu. Mira ayağa kalktı.

“Yarın öğle arasında kulüp toplantısı var. Eski müzik odasında. Kapıda zil yok, biz orada seni bekliyor olacağız.”

Derin başını salladı. Mira uzaklaşırken, defteri tekrar açtı. Sayfalar hâlâ boştu ama artık korkutucu değil, daha davetkâr görünüyordu. Kalem eline alıp dişlerini sıkarak ikinci cümleyi yazdı: *Kendimi ilginç göstermek istedim. Çünkü sıradan olmaktan korkuyordum.*

Okulun koridorları, öğle arasına nazaran daha ıssızdı. Öğrencilerin çoğu bahçeye dağılmış, kantinin önünde sıraya girmiş ya da sınıflarında kendi dünyalarına gömülmüştü. Derin, elinde siyah kaplı defteriyle üçüncü kattaki eski müzik odasına doğru yürüyordu. Her adımda kalbi biraz daha hızlı atıyor, avuçları terliyordu. Mira'nın, "*Kapıda zil yok ama biz orada seni bekliyor olacağız.*" sözleri kulaklarında çınliyordu.

Koridorun sonuna geldiğinde, karşısında eski bir kapı belir-di. Boyası yer yer dökülmüş, çatlamış, menteşeleri paslanmıştı. Kapının üst kısmında silik harflerle "Müzik Odası" yazıyordu. Kapının önüne gelince durdu. İçeriden ses gelmiyordu. Bir an tereddüt etti. Ya bu bir şakaysa? Ya odada kimse yoksa?

Cesaretini toplayarak deftere baktı. Sayfalarında yazılı iki cümle, onu geri dönmekten alıyordu. Derin bir nefes alıp kapıyı yavaşça itti.

İçerisi oldukça loştu. Pencereler kalın perdelerle örtülmüş, sadece birkaç ışık huzmesi tavan arasındaki boşluklardan süzülüyordu. Odanın köşelerinde eski müzik aletleri vardı: tozlanmış bir piyano, telleri kopmuş bir gitar ve duvara yaslanmış birkaç nota sehpa. İçerisi eski kitapların ve ahşabın kokusunu taşıyordu. Issızlık, neredeyse kutsal bir atmosfer yaratmıştı. Ortada küçük bir masa vardı. Etrafında dört kişi oturuyordu. Mira, Derin'i görünce gülümsedi ve eliyle boş sandalyeyi işaret etti.

"Hoş geldin Derin. Seninle tanışmak için bekliyorduk."

Derin yavaşça ilerledi, sandalyeye oturdu. Diğer çocuklar ona dikkatle bakıyordu ama gözlerinde yargı değil, merak vardı.

Mira söz alarak konuşmaya başladı.

"Burası Gerçekler Kulübü. Her hafta bir görevimiz olur. Elimizden geldiğince bu görevi yerine getirmeye çalışırız. Burası aynı zamanda bizim için bir sığınak... Burada kimse kimseyi yargılamaz. Yalnızca kendimize karşı dürüst olmaya çalışırız. Dürüstlük... Kulağa basit geliyor değil mi? Bir şeyin doğru olduğunu söylemek, haksız yere inkâr etmemek, olduğu gibi gerçekleri

kabullenip kimliğimize sahip çıkmak... Ama gerçek dürüstlük, sadece kelimelerle ilgili değildir. O, bir cesaret biçimidir. Kendine dönüp bakabilme cesaretidir. En karanlık köşelere, en çok kaçtığın yerlere ışık tutmaktır. Dürüstlük çoğu kez kendini kandırmaktan vazgeçmektir.”

Derin, şaşırarak başını salladı.

“Ben yalan söylemenin kötü olduğunu biliyorum. Fakat bazen... Kendimi başka biri gibi göstermek istiyorum. Çünkü olduğum kişi yeterli biri değilmiş gibi geliyor bana.”

Masadaki çocuklardan biri, kısa saçlı ve gözlük takan bir kız, hafifçe gülümsedi.

“Ben de bir keresinde annemin hastaneye kaldırıldığını söylemiştim. Sadece arkadaşlarım benimle ilgilensin diye. Sonra gerçekten hastalandığında kimse inanmadı.”

Bir diğer çocuk, sessizce defterini açtı. Utangaç bir edayla yüzü kızarılarak, “Ben, babamın yurt dışında çalıştığını söylüyorum. Aslında babam bizi terk etti. Bu gerçeği çevremdekilere söylemek gerçekten de çok zor. Arkadaşlarımın bana acıyan gözlerle bakmalarına katlanamam.”

Derin, bu itirafları duydukça yalnız olmadığını fark etti. Herkesin kendine göre bir nedeni vardı. Herkesin içinde kanayan gizli bir yarası...

Defterini kapattığında, sanki içinden bir parça dışarı çıkmış gibiydi. Kuş gibi hafiflemişti. Bu hafiflik, boşluk değil; bir tür farkındalıktı. Kulüpteki diğer yüzlere gözlerini kısarak baktı. Her biri kendi gerçeğiyle, yalanlarıyla meşguldü.

Mira, Derin’e döndü. “Bu haftaki görevimiz: Birine dürüstçe bir şey söylemek. Bu kolay değil ama ilk adım için önemli. Hikâyeye kendimizi tanıyarak başlayacağız. Dürüstlük, çoğu zaman sessizlikle başlar. İçimizde birikir, büyür, zamanla taşar. Onu bir başkasına söylemek ise kocaman bir yürek ister... İşte

o zaman iyileşmeye başlarız, içimizdeki dönüşüm filizlenip her tarafa kök salar. Çünkü kelimeler, paylaşıldığında hem bizi hem karşımızdakini değiştirir.”

Derin usulca başını salladı. Gözleri defterine kayınca kalemi eline alıp üçüncü cümleyi yazdı: *Kendimi başka biri gibi göstermek istiyorum. Çünkü gerçekten beni kimse sevmeyecek diye çok korkuyorum.*

O an odadaki sessizlik daha anlamlı hâle geldi. Kulüpteki herkes, Derin’in cümlesini duymuştu fakat kimse konuşmadı. Çünkü bazen en güçlü bağlar, dinleyip anlayarak kurulurdu.

* * *

Ertesi sabah hava kapalı ve pusluymdu. Sis bulutları yeryüzüne kadar inmişti. Güneş, bulutların ardına saklanmış, ışığını dağıtıyordu. Siverek’in sokakları ıssızdı; okulun bahçesinde rüzgâr, ağaçların dallarını hırçınca sallıyor, kuru yaprakları savuruyordu. Derin, okulun kapısından içeri girerken içindeki huzursuzluk dışarıdaki havayla yarıştıyordu. Bugün kulübün verdiği görevi yerine getirecekti: Birine dürüstçe bir şey söylemek. Ancak düşünceliydi, durduk yere kime ne söyleyecekti? Bu durum, deftere yazı yazmaktan daha zor görünüyordu. Çünkü bu kez kelimeler bir başkasına ulaşacaktı. O zaman gerçekleri saklamak mümkün olmayacaktı.

Koridorlar her zamanki gibi kalabalık olsa da Derin’in gözünde herkes bir yabancıydı. Herkesin yüzünde bir maske vardı. Gülmsemeler, şakalar, yüksek sesli konuşmalar... Hepsinin altında saklanmış başka şeyler olabilirdi. Derin, kendi maskesini fark etti. Gözlerinin altındaki yorgunluk, içindeki boşluk, dikkat çekme arzusu... Hepsi birer örtüyüdü. Sınıfa girdiğinde yakın arkadaşı Can’ı gördü. Her zamanki yerinde, cam kenarının dibinde oturuyordu. Derin’in sabahki yalanını sorgulayan bakışları hâlâ aklındaydı. Belki de dürüstlük görevine onunla başlamalıydı.

Ders zili yarım saat sonra çaldı. Öğretmenler içeri girdi, öğrenciler usulca yerlerine oturdu. Derin, kalemi eline alıp

defterine değil, cesaretine tutundu. Ciğerlerini okşarcasına derin bir nefes çekti. Heyecandan kalbi göğsünde çarpıyordu. Dersten sonra Can'ın yanına gidip konuştu.

“Merhaba Can, nasılsın?” dedi; sesi oldukça kısıktı. Utanıp sıkılarak konuşuyordu. “Dün söylediklerimi hatırladın mı? Kuzenimle ilgili, takipçi sayısı falan... Hiçbiri doğru değildi.”

Can başını kaldırdı, gözlerinde şaşkınlık vardı.

“Anlayamadım. Ne demek istiyorsun?”

Derin gözlerini kaçırmadan devam etti.

“Kuzenim Youtuber falan değil. Sadece dikkat çekmek istedim. Kendimi önemli biri gibi göstermek istedim. Çünkü bazen... Sanki görünmezim, kocaman bir hiçim.”

Can bir süre sessiz kaldı. Sonra arka sıralardan gelip arkadaşının yanına oturdu.

“Tebrik ederim. Bunu söylemen cesaret isterdi. Ama biliyor musun? Sen zaten fark edilen birisin. Sadece bunun farkında değilsin.”

Derin'in gözleri doldu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bu cümle, içindeki birçok düğümü çözmüştü. Belki de görünür olmak için yalan söylemeye gerek yoktu. Belki de gerçekler, birçok hayalden daha güçlüydü.

O gün öğle arasında Derin, eski müzik odasına tekrardan gitti. Mira ve diğer üyeler oradaydı. Odaya girerken yüzünde farklı bir ifade vardı; hem hafiflik hem de gurur. “Bu görevi başarıyla tamamladım.” dedi. “Arkadaşım Can'a karşı dürüst oldum. Bu durum beni düşündüğümden daha iyi hissettirdi. Arkadaşım beni yürekte dinleyip cesaretlendirdi.”

Mira gururla gülümsedi.

“Dürüstlük bazen acıtır, aynı zamanda insanı iyileştirir. İyileşmek bazen yıkmakla başlar. Eski savunmaları, eski hikâyeleri,